

Podíval se na ni zblízka a surově ji chytil za zápěstí: „Jsi strašná mrcha, víš to?“

Zasmála se a zakryla mu pusou dlaní, ve které předtím držela jahodové želé, posypané jemným krystalovým cukrem.

„A to vadí?“

Neudržel se a olízl její sladkou dlaň. Nemyslel tím nic konkrétního, ale ona se toho náznaku chytla jako *pijavice* a se stejnou razancí se na něho i přisála. Ještě slyšel, jak mu šeptá: „Prodloužíme tenhle vztah jen do dalšího adventu. A pak zmizím i s naším děckem. Nikomu tím přece neublížíme, Jáchyme...“

Věděl, že tuhle hru už nehraje. Nepřistoupí na ni. Ukončil ji s loňským prosincem a pokračovat v ní nebude. Přišel dnes za Emmou proto, aby si s ní promluvil – ne kvůli jejímu chtíči, usazenému v jejích očích i rozpáleném těle. Všiml si, že se její poprsí vzrušeně zvedá; uhnul pohledem a udělal dva kroky ke dveřím, které ho mohly vyplivnout na chodbu, do výtahu a odtud na ulici – a tam by měl klid. Nic by už necítil, žádný závan touhy, která tu na něho útočila ze vzduchu, prosyceného pachem její kůže, masa i tekutin. Tou chemií, kterou mu od srpna do prosince mixovala. Řekl, že si *jen...* opravdu *jen jednou* sáhne na levé ňadro – že si prostě *jenom* zkontroluje tlukot jejího srdce... a pak půjde. Bilo jí divoce, nemohl to neslyšet a necítit, dlaň mu doslova pulsovala ženským chtěním. Zavrtěla se v bocích, jak si sundávala kalhotky, ale on dělal, že si toho nevšiml.

„Nejde to,“ řekl jasně, a přitom jí dovolil, aby nasměrovala jeho ruku tam, kam ona chtěla. „Pamatuješ, jak jsme spolu zahodili klíč od mé garsonky do Moravy? Ukončili jsme to přece!“ křičel.

Kývla na souhlas a vedla ho k posteli.

„Vážně nemůžu,“ protestoval ještě ve chvíli, kdy ho zbavovala oblečení.

Nemít ji nadosah, uvědomil by si, že dvojí život už žít nemůže. A nechce! Ale byla tak blízko, že zase zatoužil po vesmírném letu s hvězdným výbojem, který mu uměla poskytnout jen ona.

Chřipka? To zní milosrdně, říkal si Jáchym. Jako dokonalé, takřka hlad'oučké alibi. Moc dobře ale věděl, že tohle není žádný virus, ale válka nervů, které se mu v těle srolovaly do tíživého závaží. Pořád mu v hlavě hučela tátova slova: „Tvůj hřích bude cosi vážít a měřit, dostane konkrétní jméno a bude zapsán na matrice, pojišťovna ti ho pojistí a stát si ho zahrne do rozpočtů...“ Měl pravdu, a čím víc se Emmin porod přibližoval, tím akutněji byl Jáchym zralý na psychiatrii. Celý den jejího termínu to v sobě mlel, pak večer usnul s pocitem zvýšené teploty a probudil se s vysokou horečkou. Marně se snažil jazykem nahmatat spleené patro, pod zády měl loužičku a po spáncích mu tekly čůrky potu. Byl pátek a Anička se dívala na svůj oblíbený seriál. Když po jeho skončení přišla do ložnice, úplně se vyděsila: „Jáchyme, musíme jet na pohotovost.“ Zavrtěl hlavou a jen ji poprosil, ať mu na noc dá zábal a paralen s čajem. Pak zase rychle usnul.

Zdálo se mu, že Emma chodí s obrovským břichem po porodním sále, má na sobě bílého andělíčka a vzadu potřhané šňůrky. Byl tam s ní a pořád na ni mluvil, ale ona ho nechtěla poslouchat, jenže před ním neměla kam utéct. „Tancovali jsme spolu na tenkém ledě!“ křičel do jejího hlasitého funění a kvílení. „A co bude potom – až puknou ledy a celé se to provalí?“ ptal se jí. Podívala se na něho zblízka a z očí jí vyšlehly plameny, měla obrovské

panenky a rudé bělmo. „Co bude pak? Střepy z ledu. Ledové střepy. Střepy a krev... tvoje krev!“ vyštěkla na něho zlostně a pak to zopakovala. Potom začala silně krváčet, na sál se sbíhali doktoři a sestřičky, odháněli Jáchyma jako obtížný hmyz a dokonce na něj křičeli.

Následně se film v mozku posunul dál a kdosi v něm krvavým skalpelem udělal stříh. Emma už porodila. Celá rodina se šla podívat do porodnice na chlapečka, který jako by Jáchymovi z oka vypadl. Všichni to viděli a upřeli na něj nenávistný pohled. Nejdřív Karel, pak Bohunka, nakonec i jeho žena. Zrudl, zbledl, zezelenal a zešedl... a Emma se té paletě jeho barev hlasitě smála, Anna na něho něco řvala a on se bránil. Šermoval neohrabanýma rukama, kryl se a bál, že jednu slízne. Pořád opakoval její slova: „Ledové střepy. Ledové střepy. Ledové střepy.“ Najednou cítil, že padá do škvíry mezi ostré kry a je pod vodou. Nemůže dýchat, dusí se a hystericky křičí.

„Jáchyme, Jáchyme!“

Probral se. Andulčin hlas byl opravdový, ne snový. „Co máš pořád s těmi ledovými střepy? Teď, v srpnu...“ Nečekala na odpověď, zabalila ho do mokrého prostěradla a pak do dvou dek, aby tu horkost pořádně vypotil. Nadzvedla mu hlavu a přinutila ho, aby prášek zapil aspoň hitem vlažného čaje. Pak zase odpadl, Anna mu ještě něco říkala, ale on už měl pod víčky Emmu. Držela v náručí nahého chlapečka, který se na něho díval velkýma, moudrýma, jakoby vševědoucíma očima. Očima jeho otce! „Dotancovali jsme spolu, Jáchyme,“ říkala Emma smutně. „Musíme jet. Už nikdy nás neuvidíš.“

„Je to taky moje děcko!“ ječel do tmy pokoje.

Anička rozsvítila lampičku, naklonila se k němu a kapesníkem mu otřela mokrou tvář. Posadila ho, dala mu napít studeného čaje, natřela mu jelením lojem popraskané rty a začala chystat nový zábal. Tentokrát mu ještě potřela chodidla tvarohem, aby z něho vytáhl horečku. Její muž pořád páčil jako kamna.

Mráz lezl až za nehty, navíc začalo sněžit.

„Proč nepočkali na jaro?“ zeptala se Jáchyma Anička. „Přece se nemusejí brát...“

Silnice byla jako sklínka, kola podkluzovala, auto lítalo ze strany na stranu. Jáchym raději zastavil na jednom z odpočívadel a pobídl Annu, aby mu z termosky nalila kalíšek heřmánkového čaje. Holky, sedící vzadu, byly natěšené, Josífek nevrlý.

„Přeju jim to... ale bojím se o Magdu,“ vrtěl Jáchym hlavou. To už stáli před hospodou, kde se mělo začít slavit.

„Bojíš se, tati, o Magdu, protože je strejda Marek děvkař?“ zeptala se ho Johana.

„Nebo proto, že je o osmnáct let starší?“ přidala se Judita.

Vydechl úžasem i hrůzou. Uvědomil si, že si před dětmi budou muset dávat víc pozor, přece jen mají uši všude.

O pár vteřin později zadoufal, že jejich rozhovor nezaslechla Dana se svým Járou, kteří je přišli přivítat. On, visící v mramorovém obleku se zelenou košilí, ona, přetékající v tmavofialovém kostýmku. Vypadali sice trochu kolotočářsky, ale šťastně.

„Pojďte si na stampřličku,“ lákal je dovnitř růžolící albín Jarda.

„Dám vám na talířek uzené s křenem,“ nabízela Dana.

V hospodě už byl zmatek, všude nějaké podnosy s jídlem a pitím, kolem dokola kopy bund, čepic, šálů a rukavic. A u stolů především Danina rodina – lidé, kteří se usmívali,

podávali si ruce, bodře na sebe povykovali, vítali se, vykřikovali, vzpomínali, plácali se po zádech nebo se handrkovali.

Ve dveřích se objevila Magda. Byla nádherná! Vypadala jako panenka, sedící na dortu, obklopená sladkým krémem, který láká k ulíznutí. Jen ty dredy, stažené do culíku, si mohla odpustit... Aspoň Jáchym si to myslel.

„Jééé, tati,“ zajásala, když na něho narazila, „ani nám nikdo neřekl, že už jste přijeli. Hned to musím říct Markovi, někde tu je. Nebo ho najdeš sám?“

Ujistil ji, že tohle zvládne. Postupně navštívil velký sál, malý sál, předsálí, bar, ale nikde ho neviděl. Narazil na něj až v kotelně. Seděl na otočné židličky a koukal doblba, na sobě měl jen podvlíkačky, bleděmodrou košili s rozepnutými rukávy a kravatu visící přes poklopec.

Šťastně rozhodně nevypadal.

„Ty vole, musíš mě z toho vysekat. Tohle je strašná blbost. Omyl. Řekni jim třeba, že jsem náhle onemocněl nebo že mám nějakou nevléčitelnou nemoc, kterou jsem jim zatajil, třeba AIDS, nebo že nemůžu mít děti, že už jsem ženatý nebo že je nějaká moje někdejší milenka právě před porodem. Prostě něco!“ Dokonce vstal a chytl Jáchyma za límec, aby umocnil prosbu, která bohužel nevypadala jako nejapný žert natěšeného ženicha. Měl celkem dost upito; na stole stála láhev s vodkou, z dobré půlky vyzunknutá. „Kurva, Jáchyme, přece ti nemusím říkat, že já nejsem typ, který by se mohl oženit. Sám nejlíp víš, jaký jsem hajzl. Přece to Magdě nemůžeš udělat, vždyť je něco jako tvoje dcera. Prosím tě dostaň mě odsud,“ prosil úpěnlivě. Nohy už měl vratké, ruce se mu třáslly, když se jimi pokoušel dotknout láhve, aby si z ní mohl loknout na svůj omyl. Pak otevřel ventilačku malého okna a pokoušel se do jeho rámu vlézt, a přitom jako by čekal, že mu v tom Jáchym zabrání.

„Za hodinu a půl je obřad, takže se uklidni, donesu ti z kuchyně pořádné kafe a v klidu si promluvíme,“ řekl mu Jáchym. Odešel do hospody, kde poprosil barmanku o dva extra silné turky. Když s nimi došel za Markem, měl talířek plný vycmrndaného lógru. To ale zdaleka nebylo nejhorší – za těch deset minut se Marek stačil ještě víc dorazit.

„Páni!“ hvízdli kdosi a vklouzli do začouzené místnosti. Anna.

„A hele, paní manželka,“ uchechtl se Marek. A pak zvažněl: „Podívej se, Jáchyme, buď mě z té svatby vysekáš, nebo jí řeknu tvoje tajemství. Víš které? Jako že ty a tvoje, teda vlastně její...“ Přiskočil k němu a překryl mu dlaní pusy – dokonce tak silně a razantně, že za pár vteřin Marek zmodral a pohledem vykulených očí prosil o kousek vzduchu. Anička celé scény udiveně přihlížela, obočí povytažené, bradu protáhlou. Jáchym ji chňapl za ruku a bez vysvětlení vlekl po schodech nahoru. V duchu měl jasno: s Fraisem jednou provždy skončil.

„Kde máš děti?“ ptal se jí, aby zaplašil Markova slova. Marně.

„O co jde?“ zajímala se Anna. „Ty máš přede mnou nějaké tajemství?“

Kývl. „Doma ti to řeknu. Ale teď musíme za Danou, za Magdou a za Jardou... Tohle vážně nemá cenu, ten idiot nemůže jít před oltář!“

„Budeme se milovat?“ zeptala se a převrátila se na záda. Byla nahá a Filipovi se líbila, i když k ženám býval, co se projevů fyzické náklonnosti týká, spíše rezervovaný. Jenže tahle pro něj měla své kouzlo. Nešlo jí nepodlehnout. Měla dokonalé tělo, potažené nádhernou snědou kůží, která lákala bříška jeho prstů.

„Budeme se milovat?“ řekla už o něco naléhavěji než před pár vteřinami. Líbilo se mu, jak je samozřejmá. Na nic si nehraje. Neschovává se. Mluví bez oklik. Líbilo se mu to? Nebo ho to šokovalo? Přitom se neznali tak dlouho, nebyli letití milenci. Neměla by se ještě trochu stydět? napadlo ho. Zamotat se do přikrývky, dělat drahoty, a teprve pak se mu nabídnout? Byl hladový a tak jako tak by si ji vzal, ale když se mu tak podbízela, ztratil touhu lovce. Chtěl ji dobývat, prosit, škádlit se s ní a žadonit o dotek. A ona teď leží vedle něj, stehna od sebe, nohy rozkročené a v kolenou povolené.

„No tak, Filipe,“ pobídla ho už nervózně, očima přitom zkoumala ciferník hodin. „Za půl hodiny musím být v baru.“ Její přímočarost byla až vražedná. Měl by v ní tu vášeň zabít? Zprudka si sedla. Nejdřív si myslel, že se naštvála, vklouzne do froté kabátku, vzteky si utáhne šňůru kolem pasu a odkráčí do kuchyně. Zase ho překvapila. To Emma Squirrel uměla. Páskem od županu mu svázala ruce nad hlavu a udělala všechno proto, aby se s ním mohla milovat. Moc práce jí to nedalo, byl už nabuzený pohledem na její opálenou pokožku. V některých záhybech byla úplně černá – a to ho dráždilo. Líbily se mu tmavé typy holek, byly energické, a tahle Emma měla temperamentu na rozdávání. Osedlala si ho jako grošáka. Posloužil jí ale ochotně a rád, nebylo nač si stěžovat.

Za deset minut bylo po všem. Znovu se podívala na hodinky a vydechla úžasem. Hodila na sebe džíny a triko a do tašky hodila časopis, kterým si bude krátit chvíli za barem. „Osprchuj se, prostěradlo hod’ do pračky, zapni ji na dvojku a klíče od bytu mi hod’ do schránky.“

Když už byla na prahu bytu, Filip se za ní rozběhl.

„Ty zítra vážně odlétáš, Veverko?“

Přikývla. „Ale neboj, já se ti zase vrátím.“